

Djelal-eddin Muhamed Akebar
Stórmogul á Indlandi.

2 blöð.

II-6.

Dieðal-eyddin Muhammed, hlaut vísunefnið Akebar (þ. e. hinn milli), stórnóguð í Indlandi (1556-1605), var falið meðal hinna besta vöðva ríkisstjórnarmanna á sínum tíma, stórnóguð vel, en versti maður í aðra höndina. Hann var nýngogjarn nýgj og myndadi sér af þegnum sínum ný fóturbrógd (dín íláki) sem reyndar hóu út með honum sjálfum. Nýng hans var ein sú, að hann vilði fá reyndu fyrir þeir, hvaða mál þess börn myndi fá, sem þá er vör til uppföturs meðal mál- og heyrnarlausna manna, þótt heyrn þeirra þótti engu ábótavart né talför þeirra og tungutal í neinu lagi! Talför og tungutal vör í engu ábótavart.

Akebar ríði þá til sín í 12 konur, mál- og heyrnarlausan með öllu, og fékk þeir 12 börn á ómálga-aldri til uppföturs í höll einni tungitri himinháinu manna á allar hlíðar, en til hallarvörðar setti hann gelding einn, mál- og heyrnarlausan með öllu, og lá líf hans við, ef hann létí nokkurn þann mann, en málá skynni stóga þótti sínum inn í hallargærdinum eða höfuðs ninn málá við mállausan konurinn eða föstur börn þeirra í 12 ár!

Börnunna lífid þannu í alla stödi vel, og á þessum 12 ára tíma lídnum lét Akebar Halla börnin til sín. Þá var honum forvitni: að heyrn hvaða mál börnin hefði lott og góti þátt; en einu og vantu mátti hann þann elsti: eitt einasta vör. „Santól“ þeirra sín í millnum fóru fram með bændingum, þaknum og gættum, sem enginn stíldi nema þann sjálf, föstur þeirra og hallarvörðurinn.

Þá hóru fyrir elsti, þótt Akebar Hallaði til sín mestu málþodingu og menta manna ríkis síns; þeir konurinn lét elsti við neitt af þá, sem börnin vörin að baka sín í millnum; ja, vör þótt viðhöf af þá skynni að lífi átt vörinn eða hljóbendingum, sem börnin höfðu, að eðli legum hetti, fundið sér til nota, þar að málfori þeirra vör höfðu ávallt vörin í Gæta lagi.

Hví lík meðferð á heilbrigðum og sallausum börnum!
Hlutstíffi þessu vör þann að hlíta fyrir þá sök sína, að forsjá þeirra var falið föstur þeirra, en for þadingu höfðu enga heyrn haff. Þessum

í ljórum áttum ríði einradisheita sá, sem með dulþungum sínum
var að leika sér að fari, að láta þau fara í mis við ein þin mostu gæði,
sem menn fá notid, málið!